

/ATTENTIE VOOR EEN DISCRETE EMINENTIE

In de reeks 'Terug van weggeweest' stel ik, na de slechtvalk in 2017, nu de Oehoe (Latijnse naam: Bubo bubo) voor. Hij was nog maar net terug in het land, of hij werd al zwart gemaakt. Hij zou de poedel van Madame Ferette, woonachtig in Dinant, ontvoerd en met huid en haar opgevreten hebben. De hoogste tijd voor een rehabilitatie en voor een wandeling door de filmgeschiedenis, niet toevallig bevolkt door mannetjesputters als Arnold S. en Sylvester S...



***"Elke wijze uil begon als een uilskuiken"
(Helena Kwaaitaal).***

CONAN, THE BARBARIAN (1982)

Door toedoen van de mens sterft de Oehoe in het begin van de 20ste eeuw uit. De laatste vastgestelde nestbouw dateert dan al van 1913. Een Duits herintroductieprogramma in de zeventiger jaren slaat aan, ook in Wallonië. Getuige hiervan, de gestage opmars van de Oehoe sinds 1982. Ongetwijfeld is ook de Europese regelgeving, die zich tot doel stelt de rechtstreekse vervolging van bepaalde soorten een halt toe te roepen, niet vreemd aan deze hausse.

Of zo'n succesverhaal kan stokken? De Oehoe blijft kwetsbaar. Hij staat immers aan de top van de voedselketen, en absorbeert dus het gif van zijn prooien, van de prooien van zijn prooien, van de prooien van de prooien 'und so weiter'. En neem daarbij ook nog de elektriciteitsdraden die het Belgisch luchtruim doorkruisen, dan heb je een aardig lijstje van bedreigingen.

FIRST BLOOD (1982)

De Oehoe, genoemd naar zijn verdragende baltsroep, is de grootste uil ter wereld. Met een lichaamslengte van 75 centimeter en een vleugelspanwijdte van bijna 2 meter, is hij best wel een imposante verschijning. Zijn gewicht van om en bij de 3 kg en zijn klauwen van 105 mm geven hem – om het in bokstermen te zeggen – de allure van een zwaargewicht.

Prooien en eventuele belagers worden neergebliksemd door de ongeziene kracht van zijn orangerode ogen. Deze laatste zijn kenmerkend voor jagers in schemerlicht. Verder vallen zijn recht afstaande oorpluimen op, die hij gemeen heeft met zijn kleiner broertje, de ransuil. Dankzij 14 halswervels kan de Oehoe zijn hoofd 270° draaien. Zijn verenkleed is overwegend geelbruin, met zwarte vlekken op zijn borst. Zijn zwarte snavel ligt verzonken in een witte huidplooi. Op de keelplooi is vaak een witte vlek te zien.

**PREDATOR (1987)**


De Oehoe is een alleseter. Hij verslindt insecten, amfibieën, knaagdieren en andere vogels. Om zijn kostje bijeen te scharrelen, deinst hij er niet voor terug om een egel soldaat te maken, na hem vakkundig 'ontstekelt' te hebben. Van hem wordt gezegd dat hij een superpredator is, omdat hij zich te goed doet aan roofvogels als de buizerd en soortgenoten als de ransuil.

CLIFFHANGER (1993)

Recente schattingen gewagen van 155 paartjes in de Ardennen. Ook al zijn rotsrichels zijn lievelingsbiotoop, toch nestelt de Oehoe vooral in steengroeves. Eén van de schaduwzijden van zijn opmars, is dat hij zich noodgedwongen tevreden moet stellen met groeves die nog geëxploiteerd worden, wat zijn voortplanting niet ten goede komt. Zo stellen vogelkenners de laatste jaren een vermindering van het aantal uilskuikens per nest vast.

Hij is erg gehecht aan zijn leefgebied, wat respect verdient. Hij gebruikt zijn horst (d.i. zijn nest) ieder jaar opnieuw. Hij is vooral actief tijdens de avond- en de ochtendschemering, maar gaat uitzonderlijk ook overdag op jacht, want hij kan, in tegenstelling tot andere uilen, bij daglicht uitstekend zien.

TWINS (1988)

In februari begint de balts en probeert het mannetje, polygamist tot in de kist, de vrouwtjes te imponeren, door luidkeels te zingen, demonstratievluchten uit te voeren en hen verse prooien aan te bieden. Het vrouwtje legt twee tot vier eieren en broedt ze alleen uit. Het mannetje zorgt intussen voor voedsel. De eieren komen uit na ongeveer 34 dagen. Op bijgevoegde foto's shown de uilskuikens hun tweede kleed, tussenkleed genoemd. Het is nog erg donsachtig en bruingeel van kleur en aan de onderzijde en vooral aan de flanken met fijne, donkere dwarsgolven getekend. De jongen blijven in de buurt van hun ouders tot in de herfst. 

THE SPECIALIST (1994)

Voor dit artikel haalde ik de mosterd bij:

- hoger genoemde films
- Beestenboek van Dirk Draulans in Knack, 04.01.17
- De Zonnegloed Saznctuary, Wild animal rescue and education, in Oostvleteren (info@dezonnegloed.be)
- Le grand-duc, roi de la discretion van Didier Vangeluwe en Pascal Goset in het november/decembernummer (nr. 82, van 2017) van Natagora
- de webstek van Natuurpunt (zie: natuurinfo, soorten herkennen, vogels, bosvogels)